

Ποιός πληρώνει τόν λογαριασμό

του Κώστα Χριστίδη*

Ο Τόμας Τζέφερσον είχε πει: «Μία κυβέρνηση πού είναι αρκετά μεγάλη για να δώσει τά πάντα στον λαό, είναι αρκετά ισχυρή για να του πάρει καί τά πάντα».

Οι πολιτικοί –συνεπικουρούμενοι από συνδικαλιστές, κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες αλλά καί άκαδημαϊκούς, δημοσιογράφους, γραφειοκράτες καί, γενικά, από πολλούς δραστηριοποιούμενους στον ευρύτερο δημόσιο τομέα– είναι ικανοί να πράξουν πλείστα όσα προκειμένου να αποκτήσουν καί να διατηρήσουν τήν νομή τής εξουσίας. “Όλοι οί προαναφερθέντες θά μπορούσαν να αποκληθούν περιληπτικά «δημόσιοι επιχειρηματίες». Οί άμοιβές τους προέρχονται από φόρους, δηλαδή από ποσά πού αποσπώνται άναγκαστικά από τό εισόδημα του κάθε άτόμου καί πού, κατά κανόνα, δέν βρίσκονται σε άμεση αντίστοιχία μέ κάποιο παραγόμενο αγαθό ή ύπηρεσία.” Έτσι οί δημόσιοι επιχειρηματίες έχουν μπροστά τους ολόκληρη τήν κλίμακα των ανθρώπινων άναγκών, φόβων καί ελπίδων για να άναπτύξουν τήν δραστηριότητά τους.

Όταν οί φόροι φθάσουν σε κάποιο σημείο πού να άποτελούν άφόρητο βάρος για τούς ψηφοφόρους, χρησιμοποιείται ή μέθοδος του δανεισμού μέ τήν όποία δημιουργείται ένα επίπεδο επίπλαστης εύμάρειας μέχρις ότου έλθει ή ώρα τής πληρωμής του «λογαριασμού». Είναι όπως όταν μία συντροφιά φίλων άπολαμβάνει ένα πλουσιοπάροχο δείπνο σε ένα άκριβό έστιατόριο, ή εύχάριστη άτμόσφαιρα όμως συχνά διαλύεται όταν καταφθάσει ο λογαριασμός. Τότε άρχίζουν έρωτήσεις του τύπου «ποιός παρήγγειλε τά έξτρα όρεκτικά», «ποιός έφαγε άστακό» κ.λπ. Η δημιουργία των δημοσίων έλλειμμάτων οδηγεί σε παρόμοιες καταστάσεις: οί διαφωνίες καί οί συγκρούσεις άναφύονται όταν τίθεται τό έρώτημα ποιό θά πληρώσουν τά χρέη.

Στήν χώρα μας ή πορεία προς τήν καταβάρθρωση τής οικονομίας άρχισε τήν δεκαετία του '80, τήν έποχή τής άποθέωσης του λαϊκισμού. Αύξήσεις στα κατώτατα όρια μισθών καί ήμερομισθίων 40% εν μια νυκτί, αυτόματη τιμαριθμική άναπροσαρμογή, γιγάντωση του δημόσιου τομέα, κρατικοποιήσεις επιχειρήσεων, θέσπιση παράλογων συνδικαλιστικών προνομίων, ίδρυση του Όργανισμού Άνασυγκρότησης Έπιχειρήσεων (στον όποιο εντάχθηκαν ναυπηγεία, τσιμέντα, κλωστοϋφαντουργίες, χαρτοβιομηχανίες κ.ά.), παροχή κρατικών έγγυήσεων υπέρ δημοσίων καί ιδιωτικών επιχειρήσεων, πού έφθασαν στο 32% του ΑΕΠ τό 1989 καί πολλές κατέπεσαν στήν δεκαετία του '90, καί άλλες άνάλογες άποφάσεις είχάν ως άποτέλεσμα τόν υπερτριπλασιασμό του δημόσιου χρέους από 28% τό 1980 σε 89% τό 1990. Άτυχώς καί οί επόμενες κυβερνήσεις, σοσιαλιστικές ή συντηρητικές, συνέχισαν –σε διαφορετικά ποσοστά– τήν διόγκωση του δημόσιου τομέα, (άρκει να σημειωθεί ότι ο αριθμός των δημοσίων ύπαλλήλων από 112.896 τό 1974 άνήλθε σε 768.009 τό 2010), τόν άλόγιστο δανεισμό καί τήν έκρηκτική αύξηση των δημοσίων χρεών καί έλλειμμάτων. Η χρεωκοπία τής χώρας είχε καταστεί άναπόφευκτη.

Ο όδυνηρός λογαριασμός του έκλυτου δημοσιονομικού βίου των προηγούμενων δεκαετιών έχει άρχσει να πληρώνεται καί, ως συνήθως, έχουν ξεσπάσει διαφωνίες μεταξύ των ύποχρέων. Οί φόροι σήμερα άνέρχονται σε ποσοστό 25% επί του ΑΕΠ («Έστία», 22.11.14) καί έμφανίζουν αύξητική τάση (ήταν 21% του ΑΕΠ τό 2008), ενώ ο πελατειικός κρατισμός άνθίσταται λυσσαλέα. Δέν ευθύνονται για τά προβλήματά μας οί (άνύπαρκτοι) «ψεκασμοί» από άέρος ούτε οί ξένοι πού δήθεν βυσοδομούν για να ύφαρπάξουν τά «άσημικά» καί τά «φιλέτα» μας, τά όρατά ή άόρατα πλούτη μας. Οί κερδοσκόποι δέν

Η συνέχεια στήν τελευταία σελίδα

Η συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Ποιός πληρώνει τόν λογαριασμό

*του Κώστα Χριστίδη**

έφηυραν τά έλλείμματα. Ο καθρέφτης δέν φταίει όταν αντικρύζουμε σέ αυτόν ένα άσχημο πρόσωπο.

Ο υπεύθυνος γιά τά δεινά είναι τό άδηφάγο καί μεγαλομανές κράτος πού έξυπηρετεί την πελατειακή λογική τών άσκούντων καί τών διεκδικούντων την έξουσία. Άξιος πρωταθλητής τών λαϊκίστικων άντιλήψεων επί δεκαετίες ήταν τό ΠΑΣΟΚ, σημαντικό μέρος τών στελεχών καί όπαδών του όποίου μετακόμισε μαζικά τά τελευταία έτη στον ΣΥΡΙΖΑ. Άπό την κρίση δέν θά μάς βγάλουν τό σκίσιμο τών μνημονίων, ή μονομερής διαγραφή του χρέους, οι καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, οι νόμιμες ή παράνομες άπεργίες ή ... ή έξοδος άπό τό ΝΑΤΟ! Δέν θά μάς βγάλουν διελκυστίδες μεταξύ φορο-πληρωτών καί φορο-καταναλωτών, σημερινών καί μελλοντικών συνταξιούχων, ελεύθερων έπαγγελματιών καί δημόσιων υπαλλήλων κ.ο.κ.

Χρειάζεται ουσιώδης συρρίκνωση καί ριζικός μετασχηματισμός του κράτους, μείωση τών δημοσίων δαπανών καί της φορολογίας καί διαρθρωτικές αλλαγές, άνάλογες μέ αυτές πού δρομολόγησαν οι χώρες της κεντρικής καί ανατολικής Εύρώπης κατά την δεκαετία του '90 καί τά έπόμενα έτη πριν εισέλθουν στην ΕΕ. Τό Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης καταβάλλει συστηματικές προσπάθειες γιά την μείωση δομών -Γενικών Διευθύνσεων, Διευθύνσεων καί Τμημάτων- άπό τις όποιες προκύπτει (βάσει στοιχείων του αυτού Υπουργείου) έξοικονόμηση 10.849.200 ευρώ έτησίως. Άξιοσημείωτη μείωση άλλά δέν άρκει.

Άπαιτείται επιπροσθέτως δραστικός περιορισμός άρμοδιοτήτων καί κατάργηση περιττών φορέων καί υπηρεσιών. Άς κλείσουν κάποια πανεπιστημιακά τμήματα καί ΤΕΙ πού ιδρύθηκαν σέ πόλεις καί χωριά πρωτίστως γιά νά αύξήσουν τον τζίρο τους τοπικά έστιατόρια καί κομμωτήρια. Άς σταματήσουν οι άμεσες ή έμμεσες έπιχορηγήσεις ποδοσφαιρικών ομάδων γιά ψηφοθηρικούς λόγους. Άς παύσουν νά είναι κρατικές πολλές έπιχειρήσεις πού παράγουν δηθεν «κοινωνικά άγαθά» καί στην ουσία παρέχουν την δυνατότητα διορισμού «ήμετέρων». Μέ τέτοιου είδους αποφάσεις θά μειωθεί τό ύψος του «λογαριασμού» καί θά προκύψει ανάπτυξη, πού θά διευκολύνει την πληρωμή του άπό πολύ περισσότερους.

*e-mail: kchristidis@hotmail.com